

Červen 2013



Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
eMail stopa@telus.net

9. Celosvětový Potlach v Australii

KAMARÁDI, KAMARÁDKY !

Jako stádo brumbies, pádí i čas a s ním se blíží doba 9. Celosvětového potlachu, tentokrát v Australii. Do potlachu zbývá míň než rok, ale již se hlásí žádosti o informace a tak se snažíme vyhovět.

Klíčové informace budou na pozvánkách, které budou rozeslány během **měsíce června**.

Místo potlachu se nalézá v „BROWN MOUNTAINS“ ve výši asi 1000m/nm. Doba potlachu je určena na konec australského léta, **přesně na 16. března 2014**. V té době už bývá proměnlivé počasí a nehrozí zákaz rozdělování ohňů. Za nepříznivého počasí (které v horách bývá častěji) se teplá výstroj a ochrana proti dešti víc než hodí. (Někdo vzpomene na rok 2001, kdy se střídal sníh se sluníčkem.)

Teď něco o cestě na potlach. (**mapka bude přiložena u pozvánky**).

POZOR!

Pro kamarády ze zámoří. Na místo potlachu můžete přijíždět ze tří směrů a to, od městečka „COOMA“ (Sydney NSW), od městečka „BOMBALA“ (Melbourne VIC) a ti, kteří už budou cestovat po Australii před potlachem a pojedou od moře, tak je to směr od městečka „BEGA“.

Pro kamarády jedoucí od „COOMY“, za osadou „NIMMITABEL“ je křižovatka na kterou budou přijíždět kamarádi od „BOMBALY“, od této křižovatky je 7,5km k odbočce na potlachoviště.

Odbočka je na pravé straně, na silnici je povolena 100/km rychlost a jede se po levé straně –tedy při odbočování v pravo max.opatrnost. Ještě je tu jeden příjezdový směr od městečka „BEGA“ a to budete odbočovat vlevo.

Přístupová (lesní cesta) je za dobrého počasí a zvýšené opatrnosti sjíždna osobními auty, ale za dešťů doporučujeme 4x4 (Honda CRV,Subaru,Toyota Rav4).Proto věnujte velkou pozornost při půjčování aut.



Pro kamarády ze zámoří doporučujeme zajistit si vypůjčení auta spolu s letenkami. Dnes už by to neměl být problém. Po přiletu při vypůjčování auta se stáváte obětí supů! Auta jsou nutná a půjčovny z toho těží (různé příplatky, připojištění a většinou nabízí auta dražší!

Teď něco o zásobách. To co potřebujete na čundr nebudeme vypisovat, nejste přece začátečníci.

Na potlachovišti protéká pramen Bombala River, ale při suchém počasí je vody málo a někdy nic. Pohonné hmoty, vodu, potraviny (že by snad i alkohol?) lze nejlépe koupit v „COOMĚ“ a taky v „BOMBALE“, ti co jedou od moře, tak městečko „BEGA“. Z potlachoviště je to asi hodinka jízdy do „COOMY“.

Potlach se koná za každého počasí a doufáme, že pozvánky budou plnit svoji funkci.

Autobusové výpravy a spolky pro zapsání trampingu do Unesca vítány nebudou.

Tak tedy nashledanou v „BROWN MOUNTAINS“!

KAMARÁDI Z AUSTRALIE !!!

Cesta za zdravím na Little Manitou Lake, Saskatchewan

Léto uteklo jako voda a zbývají nám na něj jen vzpomínky. Už dosti dlouho jsem chtěla o naší cestě napsat, ale jako správné penzistce mi nikdy nezbyvá čas si sednout a zavzpomínat. Snažím se žít v současnosti, ne v minulosti nebo v budoucnosti. Vzpomínky mi však nedají a tak se s vámi o ně rozdělím.

Začátkem července zavolał Ada s Lenkou z Edmontonu, kteří byli hybnou pákou tohoto výletu za zdravím. Chtěli vědět, jestli bychom s nimi nejeli, že zamluví kemp. Nikdy jsme v Saskatchewanu nebyli a tak jsme souhlasili. Oni tam už byli loni a moc se jim tam líbilo.

Little Manitou Lake je solné jezero asi 100 km jihovýchodně od Saskatoonu. Jezero bylo vytvořeno ledovci, ustupujícími za poslední doby ledové. Má vysoký obsah sodíku, hořčičku a draselných solí. Obsah soli je asi poloviční než je v Mrtvém moři, takže když si jeden lehne na hladinu, tak ho to krásně nese. Někdy od 19. století jezero navštěvovali Indians a přiváděli své nemocné k jezeru na uzdravení, oni také pojmenovali jezero Manitou. Nejstarší léčebná kůra, která byla zaznamenána je o tom, jak Assiniboine kmen byl postižen černými neštovicemi. Docházeli k jezeru, koupali se v něm, pili jeho vodu a

přijel uklidnit místní pan správce.

Ráno jsme vyrazili za zdravím. Jak jsem zjistila, nejvíce otužili byli Edmontonští a Lenka se Saperem. Skočili do jezera mezi chalupy a už je odtamtud nikdo nedostal. My, méně otužili Calgarští (nevím jak je to možné?) jsme odkráčeli do bazénu uvnitř. Jsou tam tři bazény s různě teplou vodou a to se nám líbilo. Ten den jsme se tam vrátili několikrát. Druhý den jsme i my vyzkoušeli jezero a bylo to moc prima, kolem břehu se drží



byli uzdraveni. Tolik k historii léčebných vod. Jinak v městečku jsou i kryté bazény pro ty méně otužilé a tak jsme si každý přišel na své.

Sešli jsme se všichni v pátek v místním kempu. Všichni, tedy pořadatelé Lenka a Ada Vostrý z Edmontonu, Laco Šoc z Edmontonu, z Calgary to byli Draha a Ivan, já s Jerrym a z největší dálky přijeli Lenka a Saper z BC. Bohužel jeden musí být v kempu, protože tam není možnost kempovat nadivoko. Kemp má asi 256 míst a byl plný, podle mého odhadu tam bylo kolem 800 lidí, bylo to totiž na Civic Day, dlouhý weekend.

Večer jsme seděli, hráli a zpívali jen do 11 hodin, kdy nás

solná pěna a když se s ní člověk namaže, tak hned pozná, jak to zjemní kůži. Lenka od Ady říkala, že se pěna sbírá a vyrábí se z ní drahé krémy na omlazování pleti. No prosím, a my to všechno měli zadarmo! Zdálo se, že i moje revma se po těch koupelích uklidnilo a tak opět večer nastalo bujaré veselí. Šli jsme se podívat na místní ohňostroj a pak pokračovali v zábavě. Venku foukal docela studený vítr, tak jsme se všichni naskládali k Saperům do bydlíku, alespoň jsme nikoho nerušili.

V neděli jsme byli opět celý den venku u jezera, svítlo sluníčko a bylo teplo. Slunce a slaná voda nám daly zabrat, nejvíce to odnesl Laco, byl červený jak rak a loupal se jak had.

Večer, sotva jsme opět zasedli ku hraní a zpívání, přišel za námi soused z vedlejšího kempu s celou rodinou. Po chvíli, když se okoukal, se zvedl a přinesl si také kytaru a hrál

a zpíval s námi až do konce.

Čekala nás ne zrovna příjemná cesta domů, všude samá rovina, do Calgary je to osm hodin. Edmontonští to mají trochu blíže a Saperi to vzali nadvakrát, do Edmontonu a pak domů. Všem se nám tam tak líbilo, tak jsme si řekli, že to příští rok zopakujeme. Co bychom neudělali pro naše zdraví!

Madla, Calgary

Jaro na Colmontě 2013



Coalmontu uvařili ovar a polévku s kroupami. Všem chutnalo! Několik se nás šlo projít do Coalmontu, na hřbitov a podél řeky. Také se hrál mariáš, jako vždy.

Někteří zůstávali do pondělí, ale většina odjížděla už v neděli. Až po návratu domů, do Vancouveru, jsme zjistili, že se na Coalmontu objevila klíš'ata. Já jsem si přivezla jedno zakousnuté v hlavě, ale na štěstí jsem to zjistila hned druhý den. Po 14 dnech jsme se dozvěděli od Boba, že byl v nemocnici, tam mu vyndali klíš'te z pupku a ještě musí užívat silné prášky. Anička chytila klíš'te ještě tam a Zdeněk-basíř

(Oheň se zapaloval v sobotu 30. března)

Pár lidí už přijelo ve čtvrtek a připravovali dřevo na oheň. Udělali ho tolik, že ještě zbylo na příští rok. Počasí nám tento rok přálo, přes den bylo krásně až 20 stupňů, v noci sice ještě mrzlo, ale u ohně bylo příjemně. Sešlo se nás kolem šedesáti. Přijeli kamarádi z Oregonu, Washingtonu, Calgary, Crestonu, 100 Mile house, Vancouver Islandu, Chilliwacku, Squamishe a Vancouveru. Oheň zapálil Žrout a Pepa



topič. Žrout měl krátký proslov, (po třech měsících léčení v Nepálu začal po více než dvou letech zase mluvit). O oheň se staral a dobře topil Bob z Vancouveru. Hrál se a zpívalo dlouho, někteří vydrželi až do rána do 5ti hodin. V neděli Ríša a Meruňka z

objevil jedno v autě, lezlo po něm když jel domů. Takže příště, když na Coalmont – tak pozor na klíš'ata!

Dáša & Močál

34. výročí STO Vancouver



Týden před potlachem jsme jeli připravit flek a dřevo. Cesta byla v poměrně dobrém stavu až do 36. míle, kde je naše původní potlachové místo. Dál už bylo znát, že tam až tak moc lidí zase nejedí. Cesta byla místy přehrazená spadlými stromy, které už někdo uřízl a byla průjezdná. Jak se stupňovaly míle, přibývalo padlých stromů a na jednom místě byla cesta částečně zavalená kamením z příkrého svahu. Za odbočkou na 42. míli to začalo být hodně zarostlé a museli jsme přejet tři, od vody vymleté příkopy, kde bylo jasné, že je musíme zasypat. Místo na kempování bylo zarostlé k nepoznání a tak první věc, kterou jsme museli udělat, bylo vyčištění místa od mladého porostu. Zabralo nám to čas až do večera. Druhý den ráno jsme se rozdělili na tři skupiny. Jedna jela na dřevo, druhá se vrhla na zasypávání výmolů a dočištění příjezdové cesty a třetí se věnovala úpravě samotného potlachoviště.

Na pamětní skále bohužel přibyla plaketa se jménem Pepíka. Celá sobota proběhla přípravou místa. Večer jsme

si zazpívali a v neděli dopoledne ještě připravili hranici. Potom jsme se začali rozjíždět domů.

S Julekem jsme odjížděli kolem poledne a za námi zůstal ještě Křeček s Hankou, Tom, Sandy a Bob.

Když jsme se přiblížili ke 24. míli, viděli jsme po levé straně Nejedlákův van a marně jsme dumali, proč tam to auto stojí. To nám došlo velice brzy. Julek řekl Oooo a našim zrakům se zjevila cesta zaplavená vodou. Tak jsme do ní vjeli v domnění, že to nemůže být tak blbě, když všichni před námi to už - kromě Nejedláka, projeli. Leč skutečnost byla taková, že voda nám v nejhlubším místě sahala až téměř po kapotu a hrnuli jsme před sebou vlnu jako parník. Alespoň ve mně byla malá dušička, protože kdyby se voda dostala do sání, tak by to bylo zlé. Navíc Julek jel se svým úplně novým Subaru. Do sání se voda sice nedostala, ale do kabiny jo. Při každém brzdění jsme šplouchali jak voda v konzervě. Za elektrárnou jsme potkali záchranáře ze Squamish a nad hlavou nám litala helikoptéra. Zhruba jsme jim vyličili, že je to špatné a že za námi jsou ještě další lidi, z nichž jeden /Bob/, to určitě



neprojde. Později jsme se dověděli, že Bob to skutečně neprojel a zůstal v hluboké vodě. Po opuštění auta na neštěstí šlápl do příkopu a zahučel tam tak, že ho vzal proud. Naštěstí plaval okolo kmen stromu, kterého se chytil a potom se mu podařilo dostat na suchou zem. Když jsem obešel zatopenou oblast, viděl jen vzdalující se brzdvá světla záchranářů ze Squamish. Moc nechápu na co tam vlastně jeli! Dobře věděli, že tam zůstali lidé a přesto, aniž by se přesvědčili o tom, že jsou ti lidé O.K., tak odjeli. Bob tím pádem šlapal zmrzlý a mokrý asi 12 km, než ho někdo vzal do Squamish. Tam musel na hotel, do horké vany a spát. Naštěstí to dobře dopadlo! Auto mu odtáhli za dva dny do Squamish a už zase jezdí. Je třeba poznamenat, že Julek se - díky tomu neplánovanému





kdo měl chuť. Potom se rozjela volná zábava. Jak už to bývá, zpívalo se téměř nepřetržitě, než jsme si všimli, že je nás už nějak málo a hodinky ukazovaly 4 hodiny ráno. Honem spát a druhý den zase poslouchat tu spoustu vtipů a prohýbat se smíchem. Ráno také proběhl za bujného veselí sportovní Několikaboj. V odpoledních hodinách se podával výborný guláš, o jehož kvalitu se zasloužila Anička s Otou a Henry. Během dne už začali odjíždět někteří kamarádi k domovům, zvláště kamarádi z USA, kteří neměli jako my long víkend. Večer se nás sešlo u

průjezdu hlubokou vodou - potlachu vůbec nezúčastnil, protože musel rozebrat a vysušit auto. Bob obdržel na potlachu jistou částku peněz, kterou na něj vybrali kamarádi, aby ho to tak finančně nebolelo.

Je třeba říci, že něco takového jsme tam ještě nezažili a byli jsme zaskočeni. Kde bude potlach a zda vůbec bude? Okamžitě jsme informovali kamarády, kterým byly zaslány pozvánky, že jim dáme ve středu vědět. Naštěstí se voda umoudřila a za dva dny už byla cesta bez vody. Mohli jsme tedy všem oznámit, že vše bude podle původního plánu. Na flek se sjelo asi 80 lidí, kteří se



ohně méně, ale zase se zpívalo a bylo to nezapomenutelné. Šíska nám oznámila, že další víkend bude dělat Hanzův memorial a bude ráda když přijedeme. V pondělí ráno už bohužel nebylo vyhnutí než začít balit a kolem poledne jsme - jako téměř poslední, vyrazili k domovu. Za zmínku stojí, že před výjezdem ze squamishského údolí byl policejní road block /přesně jak nás varoval kamarád Sandy/ - samozřejmě hledali přiožralé řidiče. Jo, ta tam je doba, kdy jsme na Squamishi potkávali jen rybáře a lovce.

Ještě díky vám všem, kteří jste přispěli k tomu, že se potlach mohl konat a taky těm, které neodradil varovně vztyčený prst přírody a přijeli s námi oslavit 34 let trvání Spojených Trampských Osad Vancouver. Moc rádi jsme vás viděli a snad někde někdy brzy zase Ahoj. Fony



nenechali odradit předešlým stavem cesty. Jako vždycky došlo k příjemným setkáním s kamarády, které člověk vidí jednou za čas. Velice si ceníme toho, že přijeli Madla s Jerryem, Ivan s Drahou z Calgary, Whisky z Edmontonu, Mikin z Yukonu, Jiřina z Colorada, Farář z Texasu, kluci z ostrova a vůbec všichni ostatní.

Večer jsme se sešli u připravené hranice a po zapálení ohně zazněla Vlajka a Do osady přišla dívka. Jelikož nebylo dost kamarádů do soutěží, tak si zazpíval každý,



Z Prad'ourových canců:

Makačka na Račím potoce

(aneb: Annín trochu jinak)

Píše-li se o potlachách (či potlačích – a teď – babo rad', co je správné? Potlach je mužského rodu, dal by se skloňovat podle vzoru Tumpach (což bylo příjmení Maťáka, ale toho – žel -už se nezeptáme).

Ale k věci – píše-li se o podobných trampských shromážděních, převážně se vyzdvihují zpěváci, vítězové soutěží apod., ale málokdo si všimne těch „bezejmenných“, kteří přijedou o pár dní dříve a všemi možnými i nemožnými způsoby přichystají tu obrovskou hromadu polen, kterou promění potlachová noc v hromadu popele, praskot, teplo, světlo, dým, ale hlavně přispěje k tomu nezastupitelnému pocitu sounáležitosti k ostatním okolo ohně.

Předkládám tentokrát přednostně snímek těch, kteří – doslova v potu tváře (resp. „celého ksichtu a příslušenství“) „vyráběli“ a snaželi půl druhého dne ta velká polena z prudkých strání nad Račím potokem ke svozové cestě. Není pochyb o tom, že právě oni byli pro potlach podstatnější než ti, co se pak za praskání ohně drželi kytar. Není bez zajímavosti, že jde každoročně téměř o ty samé kamarády (ona holt práce někdy bolí). Také se musím - stejně jako každý rok – divit, kde ten Ben, coby pořádjící šerif, má ukryt ten generátor nevyčerpatelné energie, která mu dovolí nejen organizovat, ale v první linii vše odpracovat („Vašku, šetři se trochu, už taky nejsi dorostenec“).

No, a o potlachu vlastním? Ve čtvrtek večer dřevořubci zalezli do spacáků s těšením, že si v pátek po dřevochystajícím „padla“ zazpívají u malého, intimnějšího a neslavnostního ohně. Jenže tramp miní a Svatý Petr mění. Asi by to nebyl Annín, kdyby nespada nějaká ta voda – jakoby se samozřejmostí spadla právě v okamžiku, kdy se všichni slezli u ohně. Promokli všichni „durch“ a asi jsem v životě neležel s větší chutí do suchého spacáku, ze kterého by mě nevytáhlo ani půlnoční slunce.

V sobotu se nebe umoudřilo a oheň byl zapálen za regulerních povětrnostních podmínek.

Musel jsem Bena požádat o identifikaci některých účinkujících a o dění po mém nedělně dopoledním odjezdu a využívám zde proto jeho informací.

Sobotní nocí, protažené dost hodin přes půlnoc, se prozpívávali (abecedně): Ampér, Archimedes, Blanice, Johnny, Káča, Modrá kotva, Naft'ák, Paddy, Pazour, Pedro, Prad'our, Robík s Hilde, Sázava, Šíny, Tarzan, Tom, Věra, Žabáci a dále všichni ti, které jsme – sorry - zapomněli jmenovat.

Právě o Věře – houslistce ze Sušice, jsem se zmiňoval

v loňském „referátu“ z Annína s politováním, že ji tehdy ostatní muzicírující moc housti nepřipustili. Letos to vypadalo „nemlich“ a všiml jsem si – po mém zařvání „housle sólo“ – že to kamarádké „nechání kolegu zafidlat“ některým zarputilým unisono bušičům do kytar pod kůži prostě nevleze. Škoda (pro muziku)! Na „bluegrassovém“ obrázku (fotil Obluda) právě k Věřiným houslím přibrnkáváme spolu s Naft'ákem).

Nedělní Gorodky proběhly v duchu heců a keců



(tradičně) a po rozdání placek (kvalitativně ovšem nedosahujících na ty loňské „jubilejní“) se lámaly palce i srdce a byl zavelen rozchod. Ti, co zůstávali do pondělka, si večer v poklidu zazpívali dle libosti – pro jistotu pod preventivně nataženou plachtou (pro mraky nad Sušicí), která tam chvílemi zbytečná nebyla.

Redakci Stopy mohou podrobněji informovat též Ivo Cwak a Pepa Topič z Kamarádů Ostrova, kteří se letošního Annína také zúčastnili.

Případné čtenáře ahojuje

Prad'our (resp. i Ben)



Rozloučení s Hanzem na Konečné, Forest Grove BC

Jak si všichni pamatujeme, loni 17.6.2012 odešel náš kamarád Hanz, kterého jsme znali od začátku naší emigrace. Jeho památku jsme uctili na Memoriálu Dana, který jsme pořádali vloni v říjnu na Bush River .

Někdy začátkem tohoto roku zavolala Šístka a říkala, že přijede na jaře a chce splnit poslední přání Hanze, a to rozptýl jeho popele na Konečné. Domluvili jsme, že to bude týden po potlachu Vancouverských, což se nám hodilo, že jsme nemuseli jet zpátky do Calgary a pak zase nahoru do BC.

Šístka odjela se Šárkou po potlachu na Squamish, do Williams Lake a my jsme se vydali přes Whistler na Pemberton, Lillooet a dál na 100 Mile House. V pátek také přiletěl Míša (Šístky syn) z Ohia. Sešli jsme se v pátek odpoledne a připravovali vše na večer. Počasí nám tentokrát vůbec nepřálo, přšelo a tak jsme raději rozbalili tábor hned nahoře, na Konečné. Tam bylo všechno tak, jak to Hanz zanechal a protože vsichni víme, že on byl dítě přírody, tak nic nemělo chybu. Večer jsme byli u Saperů na večeři. Lenka upekla jednoho z jejich 20ti kilových "hudry, hudry," udělala bramborový salát, zkrátka bylo to jako Thanksgiving a vlastně to bylo takové díkůvzdání, že jsme se opět ve zdraví sešli. Večer kluci udělali oheň a hrálo a zpívalo se až do ranních hodin.

V sobotu odpoledne kolem čtvrté, jsme jeli znovu na Konečnou, nahoře už byl rozdělaný oheň, takže tam bylo teplo, což jsme všichni ocenili, při letošním počasí. Pod plachtou nad stolem visela Hanzova fotka, co chvíli jsem se na ni dívala, má na ní trochu zvednuté obočí a říkala jsem si: "škoda, že už

nejsi s námi, určitě bys měl radost ze všech kamarádů kolem". Sešlo se nás kolem ohýnku devatenáct.

Kamarádi zahráli a zazpívali hymnu, po ní Do osady přišla dívka, a Šolim se za nás - za všechny s kamarádem Hanzem, rozloučil. Zavzpomínal na dobu, kdy se poznali i na společné chvíle, stravené u různých ohňů. Poté Šístka, Míša, Dáša, Močál a Námořník rozptýlili popel nedaleko od ohně na Hanzově zamilovaném místě!

A opět se hrálo a zpívalo až do rozbřesku, poslední odcházel od ohně Jerry se Šolimem.

Hanzi, Ty žiješ dále nejen v našich vzpomínkách, ale v jiné dimenzi, kde jsi došel ke svému cíli.

Měj se tam dobře a čekej na nás!

Madla & Jerry

TPHB, Calgary



Smutná zpráva

Svát'a Vaňátko 19.2.1948 – 2.1.2013

Dopisuji poslední řádky vzpomínek na mého kamaráda LAVORA a dovidám se další smutnou zprávou z Karlových Varů. 2. ledna 2013 zemřel další kamarád Svát'a. (Je to ten samý den v roce, ale o jedenáct let dříve, co zemřel kamarád Zoltán z Colorada). Svát'u a jeho ženu Janu jsme poznali až v Kanadě. Seznámili jsme se s nimi přes naše další kamarády. Měli jsme dobrou partu, jezdili jsme společně kempovat, na potlachy, na Vítání Jara na Ostrov Vancouver, ale také na lov a prožili společně mnoho hezkých chvil i tady ve Vancouveru. Svát'a a Jana se v roce 2001 vrátili zpět do Karlových Varů, kde jsme je při našich návštěvách v Česku navštívili. I když byli daleko neztratili jsme s nimi kontakt. Svát'a nám bude chybět, byl to dobrý kamarád a myslím, že každý, kdo ho znal, ho měl rád.

Vzpomínají Močál & Dáša

http://www.youtube.com/watch?v=-ZhoqNycKsU&feature=em-share_video_user



Na fotce z roku 2008 je manželka Jana, Dáša a Svát'a

Světové Potlachy . .

Devátý potlach v Australii nejspíš nebude posledním. Z minulého světového potlachu na Bush River 2011 zbyly nějaké peníze, zhruba pět tisíc dolarů a pořadatelé plánovali sumu předat Australanům. Ti však peníze vybrané od trampů z celého světa odmítli s tím, že každá pořádající země si na to má vybrat doma. Tak tomu bylo až do roku 2006, kdy se ovšem nemohl pořádat potlach v Colorádu z důvodů přísného zákazu rozdělávání ohňů a Texasani Fífa s Farářem nabídli svůj soukromý pozemek. Nikdo na nich však nemohl žádat, aby to také sami dva financovali. Takže se začalo vybírat na Americkém kontinentě a také po celém světě. Peníze co zbyly po Texaském potlachu (pár stovek) se předaly Vancouverským a pokračovalo se s posíláním dobrovolných příspěvků na 8. potlach 2011.

Australani pořádají 9. potlach za tři roky, což mnoho trampů uvítalo, ale někteří ne, raději by viděli tradici dělání potlachů po pěti letech.

Osady, co potlach pořádají, mají ale právo si zvolit časový úsek, jaký uznají za vhodný.

O děláni desátého potlachu mají zájem opět Farář s Fífou a bylo by to na jejich pozemku v Texasu. Co se týče termínu, tak přišel návrh, aby byl za čtyři roky, to je v roce 2018. Tím pádem by se potlach dostal opět do synchronizace s rokem 1968 a byl by na padesáté výročí okupace Československa. S velkou pravděpodobností by to byl potlach poslední.

Zajímavostí je okolnost, že už neexistuje ani Československo, ani Sovětský Svaz.

Všechno je ale zatím ve stadiu plánování a nic není vtesáno do kamene a hodně se toho může změnit. Jsou to ale uskutečnitelné návrhy a zdá se nám, že to jsou návrhy dobré.

redakce